

Eiendomsretten i et skatterettslig perspektiv

«We were the first to assert that the more complicated the forms assumed by civilization, the more restricted the freedom of the individual must become.»

- Benito Mussolini

“What has always made the state a hell on earth has been precisely that man has tried to make it his heaven.”

- Johan Christian Friedrich Hølderin

FRIHET OG DEMOKRATI

Hva er frihet? Hva er demokrati?

De fleste av oss vil være enig i at det eneste akseptable vilkår for å utøve aggresjon eller vold er i forbindelse med forsvar av person og eiendom og at en hver form for aggresjon som går lenger enn et slikt selvforsvar i seg selv må anses å være uakseptabelt og kriminelt. De aller fleste av oss vil derfor også være enig i at hver enkelt av oss burde være fri til å gjøre som vi selv ønsker så lenge vi ikke bryter ovennevnte forutsetning, i.e. at vi ikke går utover selvforsvars-retten i.f.t. person og eiendom. De fleste av oss vil være enig i at dette er en riktig og god beskrivelse av frihetsbegrepet, selve grunnstammen i et fungerende demokrati.

For at ovennevnte forutsetning om frihet og demokrati skal ha noen som helst mening må den gjelde for alle individer og alle grupper i et samfunn. Også det vil de fleste av oss være enig i. Det innebærer at for å kunne beholde sin moralske og rettslige legitimitet er derfor forutsetningen ufravikelig, i.e. et enkelt menneske eller en enkelt gruppe kan ikke bryte «frihetsbegrepet».

For å sette det på spissen: Mord er mord uansett og blir ikke lovlig eller akseptabelt om det utføres av nasjonalstaten. Likeledes: Tyveri er tyveri uansett og blir ikke lovlig eller akseptabelt om tyven begrunner det med «skatt» og at tyvgodset «går til gode formål». Det vil aldri være slik at mennesker kan tvinges til å være fri, ei heller tvinges til å være moralske, ei heller det motsatte selvfølgelig. Frihetsbegrepet i et fungerende demokrati må således være universalt og gjelde for alle; enkeltmenneske, grupper, institusjoner og staten. Noe annet er dobbelt standard og grunnleggende udemokratisk.

Det er irrelevant for diskusjonen om enkelt eller mange av oss mener at mord, i enkelte skjerpene og spesielle tilfeller burde tillates, eller at skatt er bra eller riktig, enten ut i fra rettferdighetshensyn eller andre årsaker. Vi kan like eller mislike skatt uten at det har noen relevans overhode i.f.t. at alle påtvungne handlinger pr. definisjon vil være umoralske, udemokratiske og ulovlige.

PÅSTAND

Frihet, demokrati og individets rettigheter er basert på moralske prinsipper som ikke kan settes til side ved å etablere statlige/offentlige regler, forordninger eller lover basert eller begrunnet ut i fra vilkårlige politiske vurderinger om sosiale- eller samfunnsmessig nytte.

FN DEKLERASJONEN OG MENNESKERETTIGHETESERKLÆRINGEN

Ethvert demokrati og en hver rettstat har som et bærende grunnprinsipp at alle mennesker er i besittelse av naturlig rettigheter og at disse naturlige rettighetene er selvsagte og udiskutable; det vil si at de er en del av vår menneskelighet.

Menneskerettighetene gir individet *rettigheter* i forhold til staten, og staten har *plikt* til å sikre at disse rettighetene oppfylles og vernes. Retten til liv, ytringsfrihet, stemmerett, rettssikkerhet og religionsfrihet er viktige menneskerettigheter. Den europeiske menneskerettighetskonvensjonen (EMK), FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter og FNs konvensjon om økonomiske, sosiale og kulturelle rettigheter stadfester disse rettighetene.

FNs verdenserklæring om menneskerettigheter, artikkel 17, stadfester eiendomsretten. Eiendomsretten er den grunnleggende menneskerettighet, ut i fra hvilken alle andre menneskerettigheter springer. Eiendomsretten innebærer blant annet at enhver har rett til å disponere fritt og uavhengig over egen eiendom, herunder avkastning av eget arbeid. Bestemmelsen i Grunnlovens § 18 som gir Stortinget rett til å pålegge skatter er dermed i strid med menneskerettighetene. Den er i tillegg i strid med en annen grunnleggende menneskerettighet, EMK's artikkel 4 som fastholder at «ingen må bli holdt i slaveri eller trelldom». Hva er konfiskasjon av din og min inntekt med trusler om fengselsstraff om ikke statlig trelldom?

MENNESKERETTIGHETER OG DEMOKRATI

FN's konvensjon sier bl.a. følgende om menneskerettigheter: “to reaffirm faith in fundamental human rights, in the dignity and worth of the human person, in the equal rights of men and women and of nations large and small.”

EMK sier bl.a. følgende: «Undertegnede regjeringer, medlemmer av Europarådet, som på ny bekrefter sin oppriktige tro på disse grunnleggende friheter, som danner grunnlaget for rettferdighet og fred i verden, og som best kan opprettholdes gjennom et effektivt politisk demokrati, og på den annen side gjennom en felles forståelse og etterlevelse av de menneskerettighetene de avhenger av.»

Det er viktig å merke seg det som sies avslutningsvis, nemlig at et **«effektivt politisk demokrati»** kommer som en følge eller konsekvens av **«de menneskerettighetene de avhenger av»**, ikke omvendt. Det er ikke tilfeldig at det er formulert slik, men en erkjennelse av at det er noen naturlige eller naturgitte rettigheter vi har i egenskap av vår menneskelighet, og at foruten disse rettighetene er et *«politisk demokrati»* en umulighet. Uten menneskerettigheter intet demokrati. Når nasjonalstaten bryter med fundamentale menneskerettigheter opphører det å være et politisk demokrati. Av dette følger at disse (menneske)rettighetene er selvsagte og udiskutable. Hvilke

naturlige eller naturgitte rettigheter er det FN konvensjonen og EMK inkluderer? Noen av de mest kjente rettigheter er retten til tankefrihet, yringsfrihet, pressefrihet, religionsfrihet, individuell/privat frihet, assosiasjons- eller forbundsfrihet, legemlig integritet, råderett over egen eiendom, retten til selvforsvar og presumsjonen om frihet for enkeltmenneske til en hver tid.

Det var ikke tilfeldig at eksempelvis den amerikanske uavhengighetserklæring, ført i pennen av Thomas Jefferson, vektlegger som et bærende prinsipp at «*humans are created equal and are endowed by our Creator with certain inalienable rights, and among these are life, liberty and the pursuit of happiness*». Det bærende prinsipp er m.a.o. at disse rettigheter er umistelige (inalienable) i den forstand at de ikke kan fratras oss.

Når «naturgitte rettigheter» forklares som «selvsagte og udiskutable» er det fordi de har som utgangspunkt at de er «sanne» i den forstand at de er absolutte; at de ikke kan forandres. I dette ligger at disse «sannheter» ikke kan være gjenstand for vår vilje, verken for enkeltmenneske eller for statsmakten. Verken enkeltmenneske eller staten kan påvirke disse «sannheter» i noen bestemt retning som passer et spesielt formål.

Hvordan vet vi at noe er «sant» eller «absolutt»? Her kommer begrepet «evigvarende lov» inn, som i hovedsak dreier seg om hvordan universet fungerer, eksempelvis de fysiske lover (tyngdekraften), anatomi, kjemi, matematikk, og biologi. En evigvarende og sann lov vil for eksempel være at når vann kjøles ned til 0 grader så vil det fryse til is. Vi trenger ikke nødvendigvis forstå eller forklare hvorfor fordi det beviselig er slik. Det er en uomtvistelig sannhet som ikke kan endres.

Det viktigste å forstå med «evigvarende lov» er at den er begrensende for hva et individ eller en statsmakt kan foreta seg. Et individ eller en regjering kan ikke si at $2+2 = 22$, ei heller blir jorden flat selv om det vedtas en lov som sier at jorden er flat. Evigvarende lov setter med andre ord en absolutt grense for den vilje og makt et menneske eller en statsmakt kan ha. Det er en uomtvistelig sannhet at ingen mennesker kan forandre og alltid vil være avhengig av evigvarende og naturgitte lover.

Slik er det også med våre fundamentale menneskerettigheter; Vi er alle skapt like i betydningen likeverdige og vi er forsynt av vår skaper, enten vi legger et religiøst eller biologisk innhold i dette, med visse umistelige rettigheter, som Thomas Jefferson sa det: og blant disse (umistelige rettigheter) er livet, frihet og jakten på lykke. Av dette følger at menneskeskapte lover pr. definisjon er ugyldige dersom de ikke tilfredsstillere disse kriterier, d.v.s. er i pakt med evigvarende og naturgitte lover. Bryter statsmakten disse evigvarende og naturgitte lover, da opphører automatisk det politiske demokrati.

I ett fritt og demokratisk samfunn forholder det seg derfor slik at hvert menneske har eiendomsretten over seg selv. Det høres kanskje selvsagt ut, men det er viktig å forstå at den eiendomsretten vi her snakker om gjelder både kroppslig og åndelig (i.e. body and mind). Et hvert brudd på denne «selv-eiendomsretten» eller «selvråderetten» representerer derfor et fundamentalt brudd på en grunnleggende iboende menneskerettighet. Den britiske filosofen, Auberon Herbert uttrykker seg slik:

«The great natural fact of each person being born in possession of a separate mind and separate body implies the ownership of such mind and body by each person, and rights of direction over such mind and body; it will be found on examination that no other deduction is reasonable».

Det Herbert sier her er ikke noe annet enn enkel logikk og en uomtvistelig sannhet, i.e. et hvert menneske har 100% råderett over seg selv.

Herbert fortsetter sitt resonnement slik:

«Such self-ownership implies the restraint of violent or fraudulent aggression made upon it»

M.a.o. innebærer dette at ingen har rett til å invadere vår "selvråderett", og det gjelder selvfølgelig begge veier, i.e. hver og en av oss må respektere hver og en's «selvråderett».

Herbert fortsetter sitt resonnement slik:

«Individuals, therefore have the right to protect themselves by force against such aggressions made forcibly or fraudulently, and they may delegate such acts of self-defense to a special body called government»

M.a.o. har vi rett til å forsvare oss mot invadering eller angrep på vår «selvråderett» og vi kan (ikke må) overdra denne selvforsvarsretten til Staten.

Herbert fortsetter sitt resonnement slik:

«Condensed into a few words, our Voluntarist formula would run: «The sovereignty of the individual must remain intact, except where the individual coerced has aggressed upon the sovereignty of another unaggressive individual».

M.a.o. er vår «selvråderett» begrenset i det vi ikke kan bruke den til å bryte en annen persons selvråderett, m.a.o. logisk og uomtvistelig.

Herbert konkluderer slik :

*«If there is one thing on which we can safely build, it is the great natural fact that each human being forms with his or her body and mind a separate entity – from which we must conclude that the entities belong to themselves and not to each other. As I have said, no other deduction is possible. **If the entities do not belong to themselves, then we are reduced to the most absurd conclusion; A and B cannot own himself; but he can own, or part own, C and D.***

M.a.o. er den eneste logiske konklusjon og uomtvistelige sannhet at hvert enkelt menneske «eier seg selv» fordi det fremstår som fullstendig absurd at vi i stedet skulle eie alt eller deler av hverandre. Av dette følger at det ikke har noen betydning om brudd på denne menneskerettigheten blir gjort av en person mot en annen person eller mot en person av flere personer eller annet (privat eller statlig) organ. Det er uansett et fundamentalt brudd på vår iboende menneskerettighet. Det er brudd på denne menneskerettigheten FN konvensjonen og Den europeiske menneskerettskonvensjonen pretenderer å ville beskytte.

POSITIVISME (KOLLEKTIVISME)

Når mennesker allikevel opplever begrensninger i forhold til deres naturgitte rettigheter så er det oftest fordi nasjonalstaten, av den eller andre (politisk motiverte) grunn mener den har rett til å

innskrenke eller berøve enkeltmenneske eller «folket» for naturgitte rettigheter. «Doktrinen» eller grunnlaget for å sette naturgitte (menneske)rettigheter til side omtales ofte som «Positivismen». Når vi analyserer hva positivisme egentlig representerer forstår vi at navnet ikke er tilfeldig. Det er, kort sagt, valgt fordi «positivitetsdoktrinen» er det motsatte av hva den forfekter, derav nødvendigheten av å tilsløre betydningen og den innskrenkende effekt den har på naturgitte rettigheter. Positivismen er en nasjonalstats fremste våpen for å innskrenke eller berøve din og min frihet, således er positivismen en fiende av fundamentale menneskerettigheter. Det er i positivismen og kollektivismen vi finner den sosialistiske ideologi forankret; tanken om at statens interesser har fortrinnsrett overfor naturgitte og umistelige menneskerettigheter. Dette er det motsatte av demokrati, i.e. despoti.

Positivismen lærer oss at «loven» er hva som helst som vedtas av nasjonalstaten, typisk gjennom lovforslag som fremsettes av Regjeringen og senere vedtas av Stortinget som gjeldende norsk lov. Under positivisme er alle våre rettigheter (og plikter) gitt til folket av statsmakten og staten har derfor rett til å ta fra folket etter eget forgodtbefinnende. Det sentrale ved positivismen er at en handling oppfattes å være lovlig så lenge den er vedtatt og kan utøves. En grunnleggende og feilaktig forutsetning for positivismen er at en lov som er vedtatt ved såkalt flertallsvedtak er en riktig og rettferdig lov. Dette argument brukes gjerne for å forsvare inngrep og overgrep mot mindretallet eller enkeltmenneske. Slik er det enkelt å konkludere med at positivisme er ødeleggende for frihetsbegrepet, i strid med naturgitte (menneske)rettigheter, til syvende og sist ulovlig.

Vi trenger imidlertid strengt tatt ikke gå så grundig til verks i vår analyse for å bevise at evigvarende og naturgitt lover ikke kan settes til side av politiske lover basert på «positivets- doktrinen», fordi vi, som mennesker, dypest sett, ganske enkelt forstår at overtredelse av våre naturlige rettigheter er galt.

EIENDOMSRETT OG SKATT

I det foregående fremgår at vi mennesker ikke gyldig kan fratras helt elementære rettigheter; rettigheter vi har iboende i oss som er medfødte egenskaper, uavhengig av ulike former for demokrati. Det skal innrømmes at dersom vi leser tilgjengelig litteratur om menneskerettigheter, eksempelvis «Internasjonale menneskerettigheter» av Torkel Oppsahl utgitt av Institutt for menneskerettigheter, blir det av enkelte «forstå-seg-på'ere» gjort et forsøk på å sette eiendomsretten (som også inkluderer retten til å disponere over våre egne penger) opp mot hensynet til kollektiv rett, slik Roussau og andre filosofer i århundrer har diskutert «The Social Contract» mellom menneske og stat. Som jeg har redegjort for over, er denne oppfatningen om en slags kollektive rett, i hvert fall i moderne tid, som regel basert på «positivetsdoktrinen», ugyldig ut ifra en menneskerettighetsbegrunnelse. Både FN-konvensjonene og EMK, samt enkeltsaker vedrørende spørsmål om eiendomsretten, eksempelvis når det gjelder ekspropriasjon og skattelegging, bunner ut i den klassiske diskusjon om statsmaktens rett til å innskrenke individets rettigheter. Det er antakelig derfor man har forsøkt å myke opp og omgå et absolutt prinsipp om at eiendomsrettens ukrenkelighet (ref naturgitte lover) ved å hevde at «den bare kan berøves på bestemte vilkår». «Bestemte vilkår» betyr som oftest statens behov på bekostning av «umistelige rettigheter». På denne måten åpner både FNs konvensjoner og EMK opp muligheten for statsmaktens og nasjonalstatens rett til å avkreve skatter og avgifter fra den enkelte, selv om en slik

mulighet helt klart strider mot den grunnleggende forutsetning og tekst i begge konvensjoner, som er basert på absolutte, ukrenkelige og naturgitte rettigheter. Enkelt sagt har dette vært mulig fordi statsmakten, representert ved våre politikere, regjering, storting og statsbyråkratiet, over lang tid har vokst seg sterkere enn enkeltmenneskets rettigheter. For en (all)mektig stat fungerer derfor skatteplikten og skattelovgivningen overfor deg og meg som et alibi for å kunne konfiskere din og min eiendom. Vi er, sånn sett, fratatt råderetten over denne ukrenkelige og umistelige rettigheten på ulovlig vis.

STATENS ARGUMENT FOR SKATTEPLIKTEN

Det kanskje mest tilslørte og svakeste argumentet brukt av staten for å skatlegge personer og bedrifter er at staten er den institusjon eller det instrument som er best egnet til å ivareta såkalte «felles verdier» på vegne av befolkningen. Et underliggende og feilaktig argument for påstanden om statens «ivaretagelse av felles verdier», i Norge oftest omtalt og allment akseptert som «velferdsstaten», er at statens innkreving av skatter og avgifter, dernest redistribusjon av disse samme skattemidlene er med på å øke den «generelle velstand» i samfunnet. Dette høres nobelt og tilforlatelig ut, og brukes usminket av våre politikere for å slå ned på en hver kritikk av statens innblanding i nær sagt alle samfunnsforhold.

Den som våger å utfordre den allmenne oppfatning av «velferdsstaten» og statens monopolistiske og totalitære rett til å forvalte «den generelle velstand» blir oftest kategorisert som usolidarisk t.o.m. udemokratisk, nærmest som en samfunnsfiende i forhold til «våre felles verdier», et begrep som er så diffust at selv de mest hardbarkede sosialistiske ideologer ikke har klart å forklare betydningen på en begripelig måte. Allikevel og på denne måten blir et hvert kritisk blikk på statens rett til innkreving og bruk av skatter og avgifter effektivt kneblet som et egoistisk og selvsentrert forsøk på å unngå å bidra til «felleskapet» eller «det store spleiselaget».

Retorikken er infantil og betegnende for en stat som er avhengig av et folk som i servilitet lydigg innordner seg den alminnelige skatteplikt under statens utilsørte bruk av trusler, tvangsmidler og om nødvendig strafferettslige sanksjoner for å tilrive seg et samfunns positive produksjonsfaktorer for å gjenbruke disse på uproduktive og høyest selektive og politiske formål fullstendig uegnet til å øke «den generelle velferden».

Før jeg går inn på statens uproduktive og vilkårlige redistribusjon av skatter og avgifter, mer korrekt beskrevet som offentlig sanksjonert sløsing av et samfunns produksjonsfaktorer, er det viktig å avmystifisere statens påståtte rett til å innkreve skatter og avgifter. Med henvisning til ovennevnte beskrivelse av evigvarende og naturgitte lover og vår absolutte rett til å råde over egen eiendom, kan det være nyttig å bruke følgende eksempel:

Se for deg at en bevæpnet person ber deg om å gi i fra deg lommeboken din; i.e. «Pengene eller livet!». De aller fleste av oss vil i en slik situasjon gi i fra seg lommeboken. Kan dette defineres som et tyveri? Eller er dette noe annet; en forsvarlig og nødvendig inngripen i forhold til din eiendomsrett? De aller fleste av oss ville kalle dette for tyveri og vi ville forlange at tyven ble holdt ansvarlig gjennom strafferettslige sanksjoner. Hva om 10 personer ba om lommeboken din, men lot deg være med å stemme over det, og så tok lommeboken etter at du tapte avstemningen 10 mot 1? Hva om

100 personer var med på avstemningen, eller 100.000, eller en million? Hva skal til for at denne tvangsgjerningen av å ta din eiendom ikke lenger kan kalles tyveri?

Fordi skatter og avgifter er obligatoriske, og av den grunn representerer statens tvangsgrunnlag for å kreve hele eller deler av din eiendom, er spørsmålet om det overhode finnes noen gyldig begrunnelse for dette «tyveriet». Den mest populære og forførende begrunnelsen brukt av statsapparatet og våre politikere er nevnt innledningsvis, i.e. for å «ivareta felles verdier» eller at skattemidlene på en eller annen mystisk måte «øker den generelle velstanden i samfunnet». Igjen, en nobel og tilforlåtelig tanke, men helt uten substans, verken økonomisk, moralsk eller legalt.

I dagens samfunn aksepteres at vi ikke har flere rettigheter enn de staten gir oss. Det er sosialistisk ideologi på sitt verste. Dersom vi analyserer enhver form for *statlig innblanding* i våre liv ser vi at denne innblandingen muliggjøres gjennom statens inntekter, dvs. skatter. En statsmakts innflytelse over befolkningen er således proporsjonal med statens inntekter. Det er umulig å bevare og beskytte enkeltmenneskets og befolkningens uavhengighet og frihet uten å begrense statens muligheter til å skattlegge.

Når staten fratrar oss iboende ukrenkelige menneskerettigheter reduseres vi gradvis, og til dels uten å være klar over det, til verdiløse gjenstander. Vi må lydig innordne oss staten for å rettfærdiggjøre vår plass i samfunnet. Spørsmålet dette reiser, men som få stiller, er hvorfor staten har utledet alle rettighetene den pretenderer å ha? Siden mennesket var her før staten, og staten derfor er en menneskeskapt institusjon, er svaret at staten har tatt rettighetene fra mennesket.

GRUNNLOVENS § 18

Retten til å råde over din egen eiendom, d.v.s. din kropp, ditt arbeide og avkastningen av dette, i.e. dine penger, er, som nevnt, en absolutt og naturlig rett som ikke kan fratras noen med lovlige midler. Således er Grunnlovens § 18 om at «Kongen lader i Almindelighed innkræve de Skatter, og Afgifter, som Storthinget paalægger» en ugyldig lov. Som nevnt er den i strid med både FNs konvensjon og Den Europeiske Menneskerettskonvensjon.

Grunnlovens §18 er i tillegg i strid med et annet og om mulig ennå viktigere menneskerettighetsprinsipp, nemlig EMK's Artikkel 4.1 i som fastsetter at «ingen må bli holdt i slaveri eller trelldom». Hva er skatteplikt gjennom påtvungen overgivelse til staten av avkastningen på mitt og ditt arbeid om det ikke er en videreføring av «Kongens rett til å kreve tiende av bøndene» slik det var i tidligere århundres jordbrukssamfunn? Like lite som bøndene i hine hårde dager ga i fra seg tiende til Kongen og hans hoff på frivillig basis gjør vi det i dag. Den eneste forskjellen er at Kongen og hoffet er erstattet med politikere og byråkrater; den nye adelen. I realiteten innebærer innkreving av skatter og avgifter at vi fratras våre naturgitte (menneske)rettigheter og i stedet tvinges til å arbeide for staten store deler av året.

De som påstår at innbyggerne i et samfunn gladelig og frivillig betaler skatter og avgifter til et slags «felles gode» eller «felles verdier» må nødvendigvis korrigeres for den latterlige absurditet denne påstanden representerer. En slik påstand innebærer at alle menneskene i samfunnet har nøyaktig de samme interesser og nøyaktig de samme verdinormer eller moralkodeks; d.v.s. eksakt samme syn på alle samfunnsforhold og eksakt samme interesser. Det er selvfølgelig en umulighet og forklaringen på at de mest hardbarkede sosialistiske ideologene ikke er i stand til å forklare eller begrunne begrepet «våre felles verdier», som for øvrig «velferdsstaten» angivelig skal være bygget på. Syretesten på

dette spørsmålet er om du og jeg frivillig hadde gitt fra oss 40-50 % av vår inntekt, sågar til ymse udefinerte, ukjente og umålbare formål dersom vi kunne velge selv? Svaret gir seg selv og slår effektivt i hjel et hvert forsøk på å hevde at «positivitetsdoktrinen» har noen som helst legitimitet.

At skatter og avgifter på noen som helst måte skal kunne legitimeres gjennom Stortingets grunnlovfestede rett til å innkreve disse er absurd fordi en hver skatt og avgift som vedtas gjennom votering og (flertalls)beslutninger nødvendigvis legitimerer tvang; i form av et oppkonstruert ikke-eksisterende alternativ; nemlig at det eneste alternativ er å være enig, i.e. «pengene eller livet doktrinen». Med «loven i hånd» opptrer staten som en hvilken som helst annen tyrann eller despot. At diktatoren eller eneherskeren er byttet ut med et demokratisk valgt flertallsdiktatur rettferdiggjør ikke dette. Verken 51 % eller 99 % oppslutning om et grunnleggende udemokratisk prinsipp forandrer dette. Det spiller ingen rolle om du blir nedstemt 10 mot 1 eller 1 million mot 1 når noen vil ta pengene dine. Det er tyveri uansett.

SKATT SOM PLIKT

Dersom det virkelig er slik at nasjonalstaten, på tvers av våre naturgitte rettigheter allikevel og i kraft av menneskeskapte lover forplikter oss til å betale skatter og avgifter, formodes at denne plikten omfattes av «The Social Contract», i.e. plikten lever ikke sitt eget selvstendig liv, men begrunnes i at en tilsvarende motytelse blir gitt. Rasjonale formodes å være at det må være en grad av gjensidighet for å forsvare tvangsgrunnlaget. Slik er det ikke og kan det aldri bli. For det første krever en slik gjensidig forpliktelse at det eksisterer en universal verdinorm eller moralkodeks for alle menneskene i samfunnet, m.a.o. utopi. For det andre og enkelt sagt kan ikke en tyv på legitimt vis gi deg en motytelse for tyveri. Hvis det var mulig ville begrepet «tyveri» enkelt kunne avskaffes og vi ville således ha et samfunn fritt for tyver. Da kunne eksempelvis naboen din rundstjele huset ditt og begrunne det med at han ville bruke alt tyvgodset på gode formål.

Men, la oss allikevel se på hypotesen om at skatteplikt som tvangsgrunnlag kan begrunnes i en tilsvarende motytelse fra staten. La oss gå så langt som å kalle det en kontrakt; en kontrakt som reguleres av bl.a. avtaleloven og straffeloven. Vi vet at dersom enkeltmenneske eller bedrifter ikke overholder skatteplikten da får det konsekvenser t.o.m. alvorlige konsekvenser i form av bøter og fengsel. Likeså og fordi kontrakter og avtaler er basert på prinsippet om ytelse mot ytelse, burde det føre til konsekvenser også for staten som avtalepart dersom motytelsen ikke blir oppfylt fra statens side. Fordi motytelsen ikke er spesifisert men begrunnes på mer generelt grunnlag for å være «til samfunnets beste», «til felles gode» eller til «det store spleiselaget» blir hypotesen umulig. Det er umulig å vite om en fullgod eller delvis motytelse blir gitt i henhold til avtalerettslige prinsipper. En slik kontrakt eller avtale er selvfølgelig uakseptabel og ugjennomførbar, med mindre det gjøres med tvang.

Hvordan vet vi at det ikke er en tilsvarende motytelse? Det sier seg selv, og trengs ingen nærmere forklaring. Men eksempler finnes det tusenvis av. Det er bare å åpne avisen eller se på nyhetene for å konstatere at kontrakten mellom oss som skattebetalere og staten som tilbyder av «velferdsgoder» brytes hver eneste dag, men like fullt hylles av vår statsminister og andre byråkrater som «velferdsstaten». At mesteparten av «velferdsgodene» ikke er, eller vil bli relevante motytelser for de fleste av oss gjennom et langt livsløp, understreker bare hvor absurd denne

«samfunnskontrakten» er. Det er ikke noe annet enn en fiksjon. Den som bryter fiksjonen, blir straffet med fengsel; bryter staten fiksjonen, skjer ingen ting. Man behøver ikke gå lenger enn til Skatteetatens eget brudd på anskaffelsesregelverket. Eller registrere hvordan skattemidler finner veien til ymse prosjekter og formål våre folkevalgte har et personlig forhold til. I et privatrettslig kontraktsforhold vil et slikt fundamentalt avtalebrudd få både sivile og strafferettslige konsekvenser for avtaleparten som ikke oppfyller sin forpliktelse. Ofte kan reaksjonene være strenge, med påstand om overtredelse av bl.a. straffelovens bestemmelser om bedrageri og grovt økonomisk utroskap. Men, ikke for staten. Staten er hevet over loven.

I sin bok «Human action» (utgitt første gang i 1949) oppsummerer økonom Ludvig von Mises ganske tydelig hvilket avtalemessig misforhold som eksisterer mellom skattebetaler og staten:

«In a frame of a contractual society the individual members exchange definite quantities of goods and services of a definite quality. In choosing subjection in a hegemonic body a man neither gives nor receives anything that is definite. He integrates himself into a system in which he has to render indefinite services and will receive what the director is willing to assign to him. He is at the mercy of the director. The director alone is free to choose. Whether the director is an individual or an organized group of individuals, a directorate, and whether the director is a selfish maniacal tyrant or a benevolent paternal despot is of no relevance for the structure of the whole system»

Mises karakteristikk om et komplett uakseptabelt system, hvor den ene parten alene og med tvang bestemmer forutsetningen for samhandling i et samfunn, er forbausende lik den norske skattemodellen og hvordan den utøves av statens håndlangere, representert ved skatteetaten. Den korrekte betegnelsen er, som Mises sier, despoti.

«UTJAMNING OG LIKESTILLING» SOM ARGUMENT FOR SKATT»

Den kanskje mest absurde forestillingen om skatter og avgifter i Norge er at den er rettferdig fordi den bidrar til «utjamning» og «likestilling». For det første er dette et uholdbart og grunnleggende udemokratisk forsvar av en tvangshandling til fordel for en gruppe på bekostning av en annen gruppe. Det krever slik sett ingen videre begrunnelse, i.e. «det er tyveri uansett». Når «utjamning» og likestillingsbegrepet i tillegg brukes som et «kamprop» og en «fanesak» egnet til å slå politisk mynt på, da blir det hele en farse; en villet vrangforestilling. Når mange av «de rikeste i landet» gjennom god skatteplanlegging blir tilnærmet null-skatteyttere, mens «Ola og Kari» avkreves sine 40-60 % skatt av arbeidsinntekt, viser dette hvor hinsides en hver normalitet systemet har blitt. Argumentet om «utjamning» og «likestilling» er intet annet enn et vel regissert bedrageri overfor de som tror på og forfekter «positivtetsdoktrinen» uten å kunne begrunne eller forklare den sosialistiske ideologi som ligger til grunn for denne meningsløse og despotiske samfunnsform.

Fredric Bastiat, en av de mest kjente politiske økonomer, gir i sin bok «The Law» en god beskrivelse av den sosialdemokratiske modellen som ligger til grunn for det overdimensjonerte og økonomisk uforsvarlige statsapparat vi har i Europa og Norge. Bastiat definerte tre alternativer til «plyndring» i et samfunn:

1. Mindretallet plyndrer flertallet
2. Alle plyndrer hverandre

3. Ingen plyndrer noen

I Norge og i de fleste vestlige sosialdemokratiske land har vi valgt alternativ 2; alle bruker Staten for å berike seg selv på bekostning av naboen. Derfor betegnet Bastiat Staten som «den store fiksjon gjennom hvilken alle streber etter et levebrød på bekostning av alle andre». Med «plyndring» mente Bastiat en hver bruk av Staten som instrument for å berike eller tilgodese en gruppe mennesker på bekostning av en annen gruppe mennesker, noe som utvilsomt ville vært ulovlig dersom enkeltmennesket hadde forsøkt å gjøre det samme. Legalisert plyndring er selve fundamentet i den moderne velferdsstaten, oftest omtalt som «en nødvendig omfordeling av samfunnets ressurser». For Staten og byråkratiet er selvfølgelig en slik samfunnsordning helt i orden, fordi den pr. definisjon betyr «mer stat» og «mindre frihet» for enkeltmennesket. Slik sett, og så lenge vi aksepterer at Staten gjennom et stadig voksende byråkrati har anledning til å forvalte «vår felles velferd», vil resultatet ubønnhørlig være økonomisk ruin, slik det ser ut nå heller før enn senere.

Misforståelse om «skattens fortreffelighet» er forståelig; vi har alle fått den sosialdemokratiske modellen inn med «morsmelken», og det er svært vanskelig for oss å forstå at det ikke er i vår interesse at Staten «ordner alt» og har anledning til å innkreve stadig mer skatter og avgifter for å tilfredsstille et umettelig behov; den eneste løsning «gode sosialdemokrater» alltid foreskriver. Lønninger til byråkratene er sånn sett ikke noe annet en ekstra og unødvendig kostand for felleskapet fordi lønnen og skatten som betales av denne allerede er tatt fra skattemidler inndrevet under plikt til statskassen. Byråkraten som for eksempel mottar 500.000 i årslønn og betaler 200.000 i skatt til Staten betaler i realiteten ikke skatt i det hele tatt. Byråkratens skatteinnbetaling er en bokføringsfiksjon, i realiteten er han en netto skatteforbruker av 300.000 kroner. Det er således en illusorisk skatt.

EKSEMPLER PÅ STATENS BRUK AV TVANGSGRUNNLAG

Det kan være nyttig å se nærmere på hvordan staten Norge benytter seg av tvangsgrunnlaget, fordi en tyrann nødvendigvis må bruke sterke metoder. Det gjøres først og fremst ved hjelp av trusler i.f.t. enkeltindivider og på tvers av menneskerettigheter, oftest gjennom sivil- og strafferettslige sanksjoner. Trusselen følges om nødvendig opp med at Økokrim og politi tropper opp på jobben eller invaderer hjemmet til enkeltmennesker, gjerne med media og NRK eller TV2 på slep, slik at de kan filme idet "offeret" tvinges til å gå spissrotgang ut i offentlighetens lys på vei til avhør på politistasjonen. Som en stolt sirkushest entrer skattedirektøren manesjen, mens tv-kameraene ruller og blitzlampene gnistrer i det hans siste «trofé» geleides inn i politibilen som venter i nærheten. På denne brutale måten krenkes uten blygsel helt elementære menneskerettigheter av en allmektig stat og dens håndlangere.

I Norge ble eksempelvis den kjente kunstmaleren Odd Nerdrum dømt til 3 års fengsel for skatteunndragelse, som for øvrig skal være tilbakebetalt med renter, mens grov vold og andre forbrytelser gjerne straffes med 6 til 12 måneders fengsel, ofte mindre. Slik blir staten av staten selv gjort til et større, viktigere og mer alvorlig offer enn dens innbyggere. Rettstaten undergraves og folkets respekt for våre lovlig valgte politikere, stortingsrepresentanter og regjering avtar gradvis. Statens overtramp i forhold til naturgitte rettigheter legitimeres i parlamentarismens navn og befester sin stilling på suverent vis. Motforestillinger og protester feies til side som irrelevante og

irrelevansen begrunnes med uoppnåelighet, d.v.s. at det nytter ikke å protestere uansett. Et levende og sunt demokrati med enkeltmenneskes frihet i førersetet er byttet ut med en allvitende og allmektig stat.

HVORDAN SKATT KRENKER VÅRE NATURLIGE OG MEDFØDTE RETTIGHETER

Slik jeg tidligere har vært inne på, er et fundamentalt onde ved beskatning at det forringer individets verdi som et fritt og uavhengig menneske ved å ignorere individets naturlige rettigheter. Naturlige rettigheter inkluderer vår medfødte rett til å opptre som tenkende individer i vårt forhold til det univers vi er en del av.

Eksempelvis har vi lært at for å kunne livnære og ta vare på oss selv og våre nærmeste må vi arbeide. Gjennom dette enkle resonnement bruker vi tilstrekkelig energi hver dag for å tilfredsstille våre naturlige behov, og vi gjør det gjennom vår kapasitet som fritt tenkende og resonnerende individer. Hvis ikke vi gjør det dør vi.

Naturlige rettigheter er m.a.o. rettigheter som springer ut av eller er en dyd av nødvendighet fordi vi er mennesker. Vi har rett til å arbeide for å overleve; vi har rett til å ytre oss; vi har rett til å elske og for den saks skyld hate; vi har rett til å lengte og søke lykke; og disse rettigheter kan ikke tas fra oss nettopp fordi de er naturgitte; med mindre de tas fra oss med tvang selvfølgelig. I så henseende er menneskeskapte lover kun gyldige dersom de er i samsvar med naturlige lover og rettigheter.

I en slik sammenheng er skatter og avgifter ikke noe annet enn et statlig oppkonstruert instrument for å frarøve oss våre naturlige rettigheter som frie uavhengige mennesker. Når dette instrumentet i tillegg misbrukes av politisk motiverte grunner til å vri og ødelegge samfunnets produksjonsfaktorer slik at «velferds-kaken» skrumper inn, i stedet for å bidra til økonomisk vekst, da har instrumentet mistet sin legitimitet totalt og endelig.

Det er egentlig tilstrekkelig å spørre seg selv hvor det blir av skattepengene våre; hvorfor det er så mye offentlig sløsing? Hvorfor alt er så dårlig organisert og administrert? Hvorfor er det systemsvikt nær sagt over alt hvor storting, regjering og byråkratiet gjennom stadig flere lover, reguleringer og forordninger forsøker å styre? Hvorfor er det branner å slukke nærmest på kontinuerlig basis for våre politikere og byråkrater? Det er selvfølgelig fordi det har blitt en umulig oppgave å holde orden på alt. Staten har est ut og evnen til å organisere og administrere har blitt en uoverkommelig oppgave for en stadig voksende skare av (inkompetente) politikere og byråkrater.

Slik har «velferdsstaten» for lengst spilt fallitt og blitt en uoverkommelig byrde for hele samfunnet. Den holdes i live ved «kunstig åndedrett» gjennom avkastningen på oljefondet og stadig økende skatter og avgifter, politikernes eneste svar for å stoppe «årelatingen». Det vi sitter igjen med er et ufattelig tungdrevent statsapparat organisert og administrert av en maktsyk elite; reguleringskåte politikere og byråkrater, som bruker sine maktposisjoner til å opptre på den offentlige og private arena som sirkusartister; konstant i rampelyset og til underholdning for en befolkning som langsam men sikkert mister stadig mer innflytelse over sin egen hverdag.

MYTEN OM EN NØYTRAL SKATT

Enkelt sagt forkrøpler skatter og avgifter produktivitet og økonomisk vekst i stedet for å stimulere det fordi skatter og avgifter fratar (produktive) mennesker og bedrifter ressurser som de ellers ville benyttet på en annen og bedre måte, d.v.s. til å øke samfunnets produksjonsfaktorer og dermed bidra til vekst, og dermed økt velstand for hele samfunnet. På denne måten plyndres privat og industriell produktiv kapital for å tilfredsstillende statens endeløse krav til stadig mer skattemidler for å holde liv i et uproduktivt og ineffektivt statsapparat. Transaksjonskostnadene er enorme og ute av kontroll. Bare i 2010 var NAVs utgifter til konsulenter angivelig mer enn 4 milliarder kroner. En fallitterklæring som i det private næringsliv hadde ført til konkurs. Produktiv og frisk kapital forkrøples. Verdiskapning forvitrer og nyskapning råtner på rot.

Skatt er et ømtålig tema. Det er vanskelig å diskutere skatt uten at egne personlige ønsker og krav fargelegger t.o.m. mørklegger objektiviteten. Således har også mange økonomer og filosofer latt seg rive med når det er snakk om statens enestående evne til å ivareta viktige oppgaver i samfunnet til «felles beste» for alle. Presumpsjonen er at staten er i stand til, på en god og bedre måte enn andre, å organisere og administrere redistribusjonen av den produktive kapital, d.v.s. redistribusjon av kapitalen som skapes av det frie markedet. Dette er et falsum. All statlig aktivitet vil nødvendigvis avlede inntekter, ressurser og aktiva bort fra markedet. Søkningen etter en nøytral skatt, som bidrar til produktivitetsskapning på lik linje med privat eller industriell kapital i et ellers fritt marked er en umulighet, og konseptet om en nøytral skatt er derfor en myte.

For at en bedrift eller en institusjon (for eksempel staten) skal være nøytral i.f.t. markedet må den fungere som en integrert del av markedet; eksempelvis er Norsk Hydro og Aker Engineering begge en integrert del av markedet, likeså Narvesen., eller blomsterbutikken på hjørnet. Begrepet eller definisjonen på «nøytral» er m.a.o. at bedriften eller institusjonen fungerer som en integrert deltaker i markedet.

Det er to måter å analysere ovennevnte institusjoner på; 1) hva og hvor mye de produserer og 2) hvor mye og fra hvilken kilde institusjonen mottar finansiering. I korthet produserer eksempelvis Mester Grønn blomster og produksjonsmengden styres av kundenes etterspørsel etter blomstene. Mester Grønns kilde til finansiering kommer fra kundene i form av betaling for blomster og fra investor midler så som aksjonærinskudd eller banklån. Forbrukers (min og din) etterspørsel fører til inntekter for Mester Grønn og er avgjørende for både produksjons- og investorbeslutninger. En avgjørende faktor i dette «frie markedet» er at når forbrukere (for)bruker penger da mottar de (du og jeg) noe nyttig, d.v.s. et gode; fordi ditt og mitt forbruk er frivillig. Det finnes andre former for «nytte» eller «gode» så som gleden ved å gi til et veldedig formål, uten at det forstyrrer det faktum at alle frivillige handlinger blir gjort fordi deltakerne forventer å motta nytte i forbindelse med de samme handlinger. Det dreier seg m.a.o. om gjensidige fordelaktige transaksjoner.

Statens innkreving av skatter og avgifter representerer det motsatte av «gjensidige fordelaktige transaksjoner». Tyven representert ved staten gir offeret et valg om å betale skatt nå eller vente til tyven skader offeret, i.e. trussel og gjennomføring av straffeskatt og fengsel. I denne transaksjonen er det ingen gjensidig fordel. Tyven mottar i stedet en fordel på bekostning av offeret. Tyven «tjener» det samme som offeret «taper». Og kanskje det aller viktigste: I stedet for å bidra til å ekspandere mengden og graden av produksjonen i samfunnet, reduserer eller drenerer tyven denne produksjonen. Gjensidige fordelaktige transaksjoner oppfordrer og oppmuntrer til økt produksjon og

tilbud mens tyveri fraråder og demotiverer økt produksjon og dermed krymper markedet. På denne måten avleder all statlig aktivitet inntekter, ressurser og aktiva bort fra markedet, der i gjennom ødelegges og forminskes «den generelle velferden».

Det må være klart at tyven, i dette tilfelle staten, ikke produserer noen varer eller tjenester overhode, bortsett fra sin egen inntekt på bekostning av andre, d.v.s. skattebetalerne. Mange vil hevde at dette er feil og at staten tilbyr en rekke varer og tjenester. Det er en illusorisk påstand. Inntekter og aktiva blir først og under tvang overført fra den produktive sektor til staten; dernest bruker staten nøyaktig de samme pengene til å kjøpe varer og tjenester fra den samme produktive sektor som de stjal pengene fra i første instans. Ingen verdiskapning finner sted.

Som borgere er vi pålagt skatteplikt under trussel om fengsel om vi ikke betaler. M.a.o. dreier det seg om tvang, en ufrivillig handling. En hver tvang eller ufrivillig handling må ha et offer, og offeret er skattebetaleren. Dette er et faktum uansett hvor mye tyven forsøker å rettfærdiggjøre sitt tyveri ved å gjøre «gode handlinger» etterpå. Tyven tar i realiteten offerets penger og bruker disse pengene på sitt eget forbruk og sine egne formål, d.v.s. sitt eget forgodtbefinnende. Private og industrielle inntekter, ressurser og aktiva kanaliseres på denne måten bort fra markedet hvor det kunne vært brukt optimalt for å kunne produsere de varer og tjenester «velferdsstaten» til en hver tid etterspør. Resultatet er et stadig voksende og overdimensjonert statsapparat og ditto byråkrati med enorme administrasjons- og transaksjonskostnader. Det verste er kanskje at et slikt system gir politikere og byråkrater en uforholdsmessig stor samfunnsmessig påvirkning og makt. Fordi denne makten stadig vokser skjer det på bekostning av demokratiske rettigheter vi som en selvfølge og naturgitte rettigheter burde ha som frie mennesker i et politisk demokrati.

FELLES (KOLLEKTIVE) GODER

Kollektive goder/produkter beskrives gjerne av staten som goder som kun kan suppleres av staten eller egner seg best som supplert av staten; d.v.s. goder som ikke kan suppleres på en tilfredsstillende måte av det frie markedet, eksempelvis helsetjenester eller (offentlig) transporttjenester. Statens inngripen stopper imidlertid ikke ved denne type produkter eller tjenester. Gjennom statlig reguleringer bestemmer staten indirekte f.eks. hvilke bøker vi skal lese, hvor mye de skal koste, og hvor mye bokbransjen skal tjene. Om dette ikke er regelrett sensur så er det uansett en unaturlig og unødvendig inngripen i vår hverdag. Staten definerer hva som er kultur og hvilke kulturformål som er best for befolkningen. Staten har «en finger med» i nesten alt vi foretar oss. I en rekke samfunnsproblemer blir enkeltmenneske utsatt for frihetsberøvelse av staten i «null-toleransens navn». Det er ikke den ting som ikke kan eller må reguleres av staten; utvalg nedsettes, proposisjoner om nye lover, regler og forordninger fremsettes og vedtas; alt for «det gode fellesskaps skyld». Politikerne befester sine maktposisjoner og byråkratene får ennå mer å gjøre med papirarbeid i et stadig voksende og uhåndterlig statsapparat. Gjennom en årrekke med indoktrinering om statens fortrefelighet er det forståelig at mange av oss «kjøper» myten om nødvendigheten av «kollektive goder». Som mennesker er vi dessuten late og vi ser ikke vitsen med å stille spørsmålstegn ved å la staten styre «ett og alt». Det burde vi, både av hensyn til oss selv men kanskje mest av hensyn til kommende generasjoner som kommer til å måtte betale prisen for vår unnfalighet.

Forutsetningen om at bare staten er egnet til å supplere oss med kollektive goder er at disse kollektive goder er udelelige (produkter) og derfor ikke kan bli distribuert i markedet ved at den enkelte forbruker betaler for sin andel av produktet. Det er ikke nødvendig å dvele lenge ved en slik misforståelse, annet enn å konstatere at de aller fleste produkter beviselig kan suppleres mer effektivt og rimeligere av det frie marked enn av staten. Staten som forbruker av våre skatter og avgifter, kan aldri bli noe annet enn et uproduktivt og fordyrende mellom ledd hvor noen tvinges til å betale en uforholdsmessig stor andel av de såkalte felles goder (netto skatte ytere) mens andre (netto skatte mottakere), betaler en tilsvarende og uforholdsmessig mindre andel av de såkalte felles godene, organisert og administrert av et stadig voksende byråkrati, hvor storting, regjering og byråkratiet etter «eget for godt befinnende» dirigerer netto-skatte yteres bidrag til egne ymse prosjekter og såkalte «kollektive formål».

Slik brytes eiendomsretten både i menneskerettslig og kontraktsrettslig forstand ensidig av et allmechtig statsapparat. Som allerede nevnt fremstår lønninger til byråkratiet i en slik sammenheng som en ekstra og unødvendig kostnad for felleskapet fordi lønnen og skatten som betales av denne allerede er tatt fra skattemidler inndrevet under plikt til statskassen. Byråkraten som for eksempel mottar 500.000 i årslønn og betaler 200.000 i skatt til staten betaler i realiteten ikke skatt i det hele tatt. Byråkrats skatteinnbetaling er en bokføringsfiksjon, i realiteten er han en netto skatteforbruker av 300.000 kroner. Det er således en illusorisk skatt. Enda verre er det med skatt på arv, formuesskatt og skatt på pensjon, fordi disse skattene representerer det dobbelte eller tredobbelte bokholderi, hvor skattebetalerne, d.v.s. folket, utnyttes på nytt og på nytt av en umettelig stat. Det er fristende å kalle det «kriminalitet satt i system».

ER «VELFERDSSTATEN» BÆREKRAFTIG

Hva er resultatet av statens altomfattende skattlegging av befolkningen? Tall fra OECD og IMF viser at den «skandinaviske velferdsmodellen» de siste 30 år har medført et årlig produktivitetstap i størrelsesorden 1-1,5 % målt i BNP. Det er nesten så man vegrer seg for å regne på det.

Revisjonsselskapet KPMG har konkludert med at Skandinavias befolkning er den fattigste i Europa, med Norge, Danmark, Sverige og Finland på 4 av de 5 siste plassene.

MIT og Harvard University sier det samme; 128. og jumboplass i forhold til forventet vekst i BNP i 2020, bak bl.a. Hellas og Nigeria. Det dreier seg om «mye tapt velferd» på skattebetalernes bekostning. Statistisk Sentralbyrå (SSB) er enig og sier at dersom Norge ikke legger om kursen i.f.t. sosiale goder og hvordan de finansieres vil Norge «gå med underskudd» allerede i 2020.

Det paradoksale er at dagens skattesystem holdes i live av den samme middelklassen som alltid betaler regningen for et feilslått og udemokratisk skattesystem.

I Norge eier staten mer enn 50% av verdiene på Oslo Børs. For hver krone i verdiskapning forsvinner opp i mot 3/4 til statskassen. M.a.o. jobber vi alle for staten nesten 9 måneder av året. På denne måten plyndres produktiv kapital av staten for å holde liv i en statsforvaltning fullstendig ute av kontroll. Tapssluket tettes igjen med skatt og oljepenger. Slik fortsetter galskapen uforstyrret, mens politikerne kappes om å ta æren for en «velferdsstat» som ikke er bærekraftig.

Mens store deler av den vestlige verden er nødt til å forholde seg til mange ti-år med eskalerende offentlige utgifter i.f.m. finansiering av stadig flere «sosiale goder», forsterket av en eldrebølge som gjør det umulig over tid å finansiere disse «offentlige godene», så som pensjon- og trygderettigheter, er Norge midlertidig forskånet for de samme problemene. Det er en situasjon som helt sikkert ikke vil vedvare. Vi vil med andre ord tvinges til store forandringer, i verste fall en rasering av det offentlige sikkerhetsnett en del av oss nyter godt av i dag. Regnestykket er like enkelt som det er skremmende: Den usedvanlige store «babyboom» generasjonen som i dag er representert av middelaldrende menn og kvinner, fallende fødselsrater i etterkant av «babyboomerne» og et stadig voksende tilbud av sosiale ytelser vil gjøre det umulig å opprettholde «velferdsstaten», i hvert fall ikke slik den er finansiert i dag, i.e. hvor produktiv kapital misbrukes av et overdimensjonert statsapparat. Våre politikere vil aldri gjøre tilstrekkelige tiltak for å forhindre en kollaps fordi tiltakene nødvendigvis betyr «mindre stat» og mer frihet. Derfor vil politikerne skyve problemet foran seg, gjennom en aktiv og kreativ finans- og pengepolitikk og de vil ikke fortelle oss sannheten om hvor ille det til slutt ubønnhørlig vil gå. Ansvarlige folkevalgte håper at «velferdsstaten» ikke kollapser mens de er på post og at folket har kort hukommelse. Dessverre er dette realistiske forutsetninger. Det kan ta tid før boblen sprekker og erfaringsmessig har folket kort hukommelse.

AVSLUTNINGSVIS

Skatter og avgifter av menneskene og bedriftene i et samfunn gjennomføres under tvang, og er således i strid med grunnleggende naturgitt menneskerettigheter, i.e. rettigheter som er «iboende» i oss som en del av vår menneskelighet. Således er den norske stats innkreving av skatter og avgifter, hjemlet i grunnlovens § 18 ikke noe annet enn en politisk vedtatt lov uten forankring i grunnleggende menneskerettigheter. Hvor ille det er så er denne ulovlige innkreving kanskje ikke det verste. Det verste er antakelig det enorme sløseri som følger av statens bruk av våre (skatte)penger.

Enkelt sagt forkrøpler skatter og avgifter produktivitet og økonomisk vekst i stedet for å stimulere det fordi skatter og avgifter fratrukker (produktive) mennesker og bedrifter ressurser som de ellers ville benyttet på en annen og bedre måte, d.v.s. til å øke samfunnets produksjonsfaktorer og dermed bidra til vekst, og dermed økt velstand for hele samfunnet. Inntekter og aktiva blir først og under tvang overført fra den produktive sektor til staten; dernest bruker staten nøyaktig de samme pengene til å kjøpe varer og tjenester fra den samme produktive sektor som de stjal pengene fra i første instans. Ingen verdiskapning finner sted.

På denne måten plyndres privat og industriell produktiv kapital for å tilfredsstille statens endeløse krav til stadig mer skattemidler for å holde liv i et uproduktivt og ineffektivt statsapparat. Transaksjonskostnadene er enorme og ute av kontroll. Produktiv og frisk kapital forkrøples. Verdiskapning forvitrer og nyskapning råtner på rot.

Hvordan kan det ha seg at en særskilt menneskerettighet, i.e. eiendomsretten skiller seg ut ved at den ikke har den samme beskyttelse og undergår de samme strenge vilkår som andre naturgitte og iboende rettigheter, så som ytringsfriheten, religionsfriheten og pressefriheten. Hvorfor kjempes det hver dag og over hele verden for å beskytte og bevare sistnevnte rettigheter, mens eiendomsretten krenkes helt fundamentalt hver eneste dag uten at det blir gjort noe? Det er selvfølgelig fordi inndrivning av skatter og avgifter, således brudd på eiendomsretten, er en grunnleggende og

nødvendig forutsetning for statsmakt. Jo mer skatteinntekter jo mer makt til politikere, storting, regjering og byråkratiet. Desto større mulighet for en spesiell gruppe til å utøve sitt samfunnssyn og sine ideer om nær sagt alle medmenneskelig forhold, om nødvendig med makt. På denne måten undergraves det politiske demokrati fundamentalt for å tilfredsstille en særskilt gruppe av befolkningen på bekostning av en annen.

Bruddet på en iboende umistelig rettighet for det enkelte individ, selve grunnstammen i menneskerettighetene slik de også er nedfelt i norsk rett gjennom Menneskerettsloven, begrunnes og forsvares med de «folkevalgtes rett» i et parlamentarisk system til å bryte disse naturgitte og iboende rettigheter når formålet er statens forvaltning av «fellesskapet». Staten defineres som viktigere enn deg og meg. Det er intet annet enn selve definisjonen på «flertallets diktatur», noe som er uforenelig med et fungerende politisk demokrati.

Dette fremprovoserer noen enkle men helt essensielle spørsmål om hvordan vi som medmennesker behandler hverandre; hva om vi fant en helt annen og human måte å forholde oss til hverandre? Hva om vi avsto fra å gjøre ting vi anser som moralsk forkastelig dersom det blir gjort av private individer (du og jeg) men som vi synes er helt i orden dersom det gjøres av staten i egenskap av «offentlig forvaltning»? Hva om vi rett og slett gikk tilbake til å behandle hverandre slik vi selv ønsker å bli behandlet? Hva om vi igjen tar på alvor de grunnleggende forutsetninger for et fungerende demokrati, hvor personlig frihet, respekt for iboende umistelige rettigheter, og anstendighet i alle medmenneskelige forhold gjeninntar og gjenspeiler dagsorden? Hva om vi, som de egentlige premissleverandørene for våre folkevalgte politikere sier at «nok er nok» og forlanger en forandring der våre rettigheter på nytt blir prioritert, på bekostning av en overveldende allmektig statsmakt, slik det alltid har vært meningen at det skulle fungere i en rettstat og et demokrati «for og av folket»?

HEO - april/oktober 2012